

**Pázmány Péter Katolikus Egyetem – Bölcsészet- és Társadalomtudományi Kar
Történelemtudományi Doktori Iskola**

**DOKTORI (PhD) ÉRTEKEZÉS
TÉZISFÜZET**

HALKÓ PETRA

**NEMZETKÖZI IDEOLÓGIÁK, NEMZETI SZABADSÁG:
MAGYARORSZÁG A TÁRSADALOMÁTALAKÍTÓ KÍSÉRLETEK SZORÍTÁSÁBAN**

**Témavezető: Dr. Schmidt Mária habil.
Doktori iskola vezetője: Dr. Óze Sándor DSc., egyetemi tanár**

**Budapest
2024**

1 Kutatás előzményei, problémafelvetés

A honfoglalás óta nekünk, magyaroknak számos háborút kellett megvívniunk, de még mindig itt vagyunk – ez egyúttal azt is jelenti, hogy a vesztes csaták mellett sok győztes küzdelem van mögöttünk. Magyarország több mint ezeréves államisága, a nemzet szabadsága több alkalommal került támadás alá a történelem során. A török hódoltság, a Habsburg uralom, a német és a szovjet megszállás mély és kitörölhetetlen nyomokat, sőt meghaladhatatlannak tűnő történelmi mintázatokat hagyott a magyar nemzeti emlékezetben. Felvetődik tehát a kérdés, hogy mit is jelent ma a magyar szabadság.

Hamarosan 200 éves a modern polgári berendezkedésű Magyarország, azaz a magabíró Magyarország programja, amely a reformkor alapját képezte. A reformkor alig több mint húsz éves időszakából nőttek ki azok az alkotmányos törekvések, amelyek megvédéséért zajlott az 1848–1849-es forradalom és szabadságharc. A márciusi ifjak akkori bátorsága és hazaszeretete a mai napig iránymutató a magyarság számára. Az eredmények biztosítása az 1867-es kiegyezéssel kezdődött meg, amely – az „őszirózsás” és a bolsevik puccsok időszakát leszámítva – 1944-ig fennállt, vagyis csaknem egy évszázadon keresztül. A kollektív szabadságért, amely lényegében a nemzeti szuverenitás gondolata, mi magyarok valójában évszázadokon át küzdöttünk, majd 1944. március 19-én elvesztettük azt. A disszertáció időszámítása e naptól kezdődik, ugyanis szabadság nélkül nem beszélhetünk nemzeti szuverenitásról, ahogyan fordítva sem.

1944. március 19-én a német megszállást követően Magyarország elvesztette a nemzeti szuverenitását, majd 1945 és 1989 között a szovjet megszállás mind emberéletben, mind anyagiakban, mind morális értékben felmérhetetlen károkat, mélystrukturális sebeket ejtett a magyar nemzetben. A kommunizmus világszerte 100 millió halálos áldozatot követelt. Magyarországon 700 ezer embert hurcoltak kényszerszolgálatokba, 700 honfitársunkat végezték ki és 70 ezret börtönöztek be politikai okokból. Az 1956-os forradalom és szabadságharc után 200 ezren kényszerültek elhagyni hazánkat. Az ország gazdaságilag komoly lemaradásba került a modern piacgazdaságokhoz képest a kommunista rendszer pazarló és technológiailag versenyképtelen működése miatt. Mindeközben az emberek alapvető szabadságjogait és cselekvési lehetőségeit korlátozták. Magyarország mint a Szovjetunió érdekszférájába tartozó állam, közel fél évszázadon át szabadsághiányos állapotban hevert.

1953-ban a berlini felkelés még kevésbé gyakorolt hatást, azonban az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc már jelentős rést ütött a Szovjetunió pajzsán, megelőzve az 1968-as prágai bevonulást és az 1981-es lengyelországi hadiállapot bevezetését. Brezsnyev vezetése alatt a Szovjetunióban magabiztos, bár óvatlan nyugalom uralkodott, és nem fordítottak kellő figyelmet a keleti blokk országaiba a saját reformjaik révén beszivárgó *soft politika* elemeire. Ennek következtében az ideológiai nyitás és az egyidejű geopolitikai átrendeződés hatékonyan hozzájárult a merev hatalmi struktúra leomlásához, és így a magyarok szabadság(illúzió)jának kialakulásához. Az amerikai életmód által megtestesített nyugati szabad világ egyre többeket vonzott. Ami korábban csak álom volt, az többek között a „szabad világról” kialakított, alaposan átgondolt és felépített propaganda következtében a rendszerváltoztatás idejére már a mindennapok részévé vált, így 1989–1990-ben sokan az amerikai életstílus bővületében éltek, s elkötelezetten a kapitalizmust és a nyugati liberalizmust támogatták.

Habár az 1989–1990-es rendszerváltoztatás során Magyarország visszatérhetett az 1944-ben megszakadt évszázados fejlődési ciklushoz, az azt követő húsz év – a magyar Alaptörvény preambulumban is megfogalmazott – zavaros időszaka alatt hiányzott az egységes, közösségi alapon szerveződő nemzet, amely hatékonyan érvényesíthette volna a visszaszerzett szabadságot. Így 2010-ben a feladat adott volt arra, hogy Magyarországot visszavezessék alkotmányos parlamentáris demokratikus nemzeti hagyományaihoz. Ekkor azonban kiderült, hogy a vágyott szabad világ, amelyhez az ország csatlakozott, valójában a szabadságkorlátozások korába vezetett, ahol a közöny, az egyhangúság és a gyűlölködés uralkodik; ahol nincs helye a vitának; és ahol a szabad gondolkodás, valamint a szabadság régóta fennálló, de mostanra veszélyeztetett nyugati tradíciói háttérbe szorultak. A nemzetközi ideológiák e környezetében tehát a magyaroknak újra kellett definiálnia a nemzeti szabadság fogalmát.

Illúzió vagy átverés volt mindez? A disszertáció e kérdés feltárására vállalkozik egy egyedi nézőpontból: az utókor szemszögéből, amelynek jogában áll választ kapnia a történelemtől.

2 Módszertani háttér

A szabadság fogalma a politikai történelem és gondolkodás alakításában mindig központi szerepet játszott, amely az idők folyamán folyamatosan változott, újraértelmeződött, ebből adódóan alkalmas lehet arra, hogy egy tudományos értekezés központi témájává váljon. A disszertáció nem egy előre meghatározott szabadságfogalmat mutat be, amely végigkísér egy eseménytörténeti leírást, hanem a történeti elemzésen túlmutatva és Magyarország 20. századi történetének eseményeihez kapcsolódva próbálja feltárni a magyar szabadságértelmezést és egy nemzeti politikai gondolkodás struktúráit. Tehát az eseménytörténet és a történeti filozófia elemzési módszertanát ötvözi.

A disszertáció 1944-től napjainkig tekinti át a nemzetközi ideológiák kereszttüzében álló magyar nemzeti szabadság fejlődéstörténetét. A viszonylag hosszabb vizsgált időtávra való tekintettel a disszertációnak nem célja mélységeiben elemezni az egyes politikatörténeti jelenségeket, sokkal inkább felrajzolni közülük egy-egy mozzanatot, mondhatni „akkupunktúrás pontokat”, amelyek integrálása és „makroszintre” emelése elegendőnek bizonyulhat ahhoz, hogy a nemzeti szabadság érvényesülése köré csoportosítva, a történelmi és eszmetörténeti előzményeket előtérbe helyezve, átfogó képet kapjunk a folyamatokról és a mögötte rejlő mechanizmusokról. Mivel az írás magában foglalja, sőt tengelyeként kezeli a rendszerváltoztatás éveit, értelemszerűen sor kerül egy tranzitológiai vizsgálatra, amely lehetőséget enged a politikai rendszerek közötti átmenet és annak különféle kontextusainak tanulmányozására. Ezen felül a szerző „genetikus” vizsgálatot alkalmaz, vagyis nem önmagában, hanem fejlődésében, keletkezéstörténetében vizsgálja a magyarok szabadságának három meghatározó jelenségét és fázisát a 20. és 21. század folyamán: a szabadsághiányos állapotot, egy szabad világ illúzióját és a szabadságkorlátozások korát.

Ez utóbbi időszaknak, a szabadságkorlátozások korának és konfliktusainak a megértése motiválta a szerzőt arra, hogy vizsgálódásának tárgyává tegye a magyar történelmet. Bár a disszertáció időrendben, lineárisan halad előre, annak megírása valójában a jelenből visszatekintve történt. A szerző ugyanis lehetőséget látott abban, hogy az utókor szerepébe helyezkedve magyarázatot követelhet, tabukat fessegethet és rávilágíthat arra, mi, hogyan és miért történt a múltban úgy, ahogyan. Felhatalmazását minderre az adta, hogy ma ő maga éli meg bizonyos múltbeli folyamatoknak és döntéseknek a következményeit, amely egyúttal állításainak hitelességét is erősítheti.

3 Eredmények

A disszertáció egy új stratégiai-vizsgálódási horizont kijelölésére vállalkozott a magyar politikatörténet területén, amelynek alapvető koncepciója, hogy a nemzetállam mint olyan, nem egy halott struktúra, sőt a túlélés záloga. A szabadságot ugyanis nem a nemzetközi ideológiák, hanem a nemzeti önrendelkezés garantálhatja. Csakhogy míg a múltban más nemzetek sikerrel törekedtek arra, hogy hazánkat különféle társadalomátalakító kísérletek terepeként használják és Magyarországon artikulálják saját érdekeiket a nemzeti szabadságunk ellenében, addig ma különféle transznacionális aktorokkal szemben kell megvédenünk a magyarok szabadságát. E nemzetközi kísérletek és szabadságküzdelmek bemutatása három felvonáson keresztül történik: a szabadsághiányos állapot, egy szabad világ illúziója, végül a szabadságkorlátozások kora.

A szovjet érdekszférában eltöltött idő alatt a magyar nemzet – más közép- és kelet-európai térségben lévő nemzethez hasonlóan – szabadsághiányos állapotban hibernálódott. Magyarországon ekkor gyakorlatilag nem létezett szabadság, mivel mindennemű intézkedés a kommunista hatalom érdekeit és propagandaszükségleteit, valamint a marxista-leninista doktrínákon alapuló ideológiai törekvéseit szolgálta: a cél egy általuk tökéletesnek vélt, osztály nélküli, kommunista társadalom megteremtése volt. Ennek gyakorlati megnyilvánulásai közé tartozott a politikai és intézményi szerkezetváltás, amelyet a közigazgatási reformkoncepció részeként, hamisan, a nép nevében, de a nép nélkül hajtottak végre, „demokratikus” elvekre hivatkozva. A közigazgatási apparátus különféle rendőri, igazságszolgáltatásbéli és adminisztratív eszközök által levezényelt metamorfózisa drámai módon megváltoztatta az ország irányítását, politikai és gazdasági elitjének összetételét. Továbbá az úgynevezett szalámi-politika világosan jelezte, hogy a politikai ellenfelekkel való leszámolással és a polgári viszonyok közel fél évszázados felszámolásával egy, a törvényeket figyelmen kívül hagyó, totális hatalom, párthegemónia épült ki, amely egy párt, egy vezér, egy út és egy cél irányába vezette az országot. A gazdasági tervezés és irányítás szerves része volt az 1945. évi földügy, amely a földelkobzástól a kollektivizálásig terjedő folyamatot foglalta magában. A mezőgazdaság szocialista átszervezése, vagyis a földbirtok magántulajdonának államosítása és a tulajdon „proletárállamnak” való átruházása a szocialista forradalom egyik legfontosabb vívmányaként és az állampárt hatalombirtoklásának egyik fő eszközeként jelent meg. Ezt a fejlesztési projektet különféle fedőkifejezésekkel illették, amelyek eltorzították a valóságot és megteremtették a társadalmi egyenlőséget szolgáló, „demokratikus földreform”

politikai mítoszát. A „földreform” címszava alatt azonban valójában radikális állami beavatkozást hajtottak végre, amely megrázó módon zajlott le, nagy társadalmi tömegeket érintett és hosszú távú strukturális hatást fejtett ki, miközben a rendszer a maga módján kitermelte saját gárdáját. A kialakuló pártállami rendszer mindent megtett azért, hogy a saját elképzeléseinek megfelelő magyar társadalmat és Magyarországot alakítson ki a társadalmi kontroll és propaganda révén. Ennek érdekében a sajtó működésének strukturális átalakításával, azaz szervezeti, személyzeti és szellemi változtatásokkal monopolhelyzetet teremtettek a kommunikáció terén, amely az újságírók „bedarálásával” és pártkatonák toborzásával, valamint ideológiai kiképzésével és igazodásával járt együtt. A marxista politikai propagandagépezet felelt a hihető keretezésre alkalmas új beszéd megalkotásáért, a „progresszív” ideológia tudatipari terjesztéséért, valamint annak társadalmi gyakorlatban való érvényesítéséért. Végezetül a megfélemlítés és az erőteljes cenzúra módszereivel a társadalom és a hatalom között a rendszer fennállását szolgáló kényszerű „kiegyezés” született, amely megteremtette a hallgatás kultúráját.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc a legjelentősebb szovjetellenes megmozdulásként töréspontot jelentett. A szovjet befolyás gyengülésével egyre nagyobb teret nyertek a beszivárgó nyugati értékek és politikai modellek, amelyek egy osztályuralom nélküli, nyílt társadalom megteremtése céljából a *soft power* eszközeivel hatottak: az értelmiségen és a civil szervezeteken, a médián és a vállalatokon, valamint a popkultúrán keresztül hajtottak végre politikai, gazdasági és társadalmi szerkezetváltást, így érvényesítve a nyugati liberális gondolkodást és érdekeket, egyidejűleg megteremtve egy szabad világ illúzióját. Az 1980-as évektől kezdve a civil társadalom egyre nagyobb szerepet játszott a nyílt társadalom eszméjének terjesztésében és a rendszerváltoztatás előmozdításában. A rendszerváltoztatás éveire számos értelmiségi, akik kiterjedt nyugati kapcsolati hálózattal, de legfőképpen „lekötelezettséggel” rendelkeztek, politikailag elköteleződtek és bekapcsolódtak a hatalom központjába, így az indirekt politikai hatalomgyakorlás letéteményeseivé váltak. Mindez a gyakorlatban azt jelentette, hogy nem a magyar társadalom érdekképviselésében jártak el. Ennek fejleményeként az értelmiség egy moralizáló elitte kezdett átalakulni, amely új, szekuláris hangot képviselt, s felváltotta ezzel a korábban uralkodó „klérust”: vagyis az értelmiségi miliő előkészítette a politikai szerkezetváltást. Az 1980-as évekre a szocialista rendszer válsága és a gazdasági reformok következtében Magyarországon is megkezdődött a gazdasági liberalizáció, amely elősegítette a fogyasztói kultúra térnyerését. A korábbi korlátozások megszűnésével a fogyasztói javak elérhetősége jelentősen nőtt és a fogyasztás

ösztönzése központi szerepet kapott, míg ezáltal a nyugati fogyasztói értékek és szokások széles körben elterjedtek Magyarországon. A magyar fogyasztók magatartása hamar alkalmazkodott ezekhez az új mintákhoz, amelyek meghatározó vonzerővel bírtak és az identitás fontos részévé váltak. Mindeközben egy gazdasági szerkezetváltás zajlott le, ugyanis a fogyasztói kultúra kibontakozásával az amerikai márkák és életstíluselemek, amelyek korábban csak álmokként léteztek, a rendszerváltoztatáshoz érve már kézzelfogható valósággá és a mindennapok részévé váltak, így 1989–1990-ben sokan az amerikai szellemiség és életstílus bűvöletében éltek. Ez egyúttal azt is jelentette, hogy amint a nyugati termékek egyre elérhetőbbé váltak, a fogyasztási szokások kulturális értelemben is jelentősen megváltoztak: az új fogyasztási cikkek, a divat és a zene beáramlása felpozícionálta a kulturális életet, megváltoztatta a mindennapokat, továbbá hatással volt az emberek viselkedésére a munkahelyeken, párkapcsolatokban és a hadseregben egyaránt. Az igazi forradalmat tehát a viselkedésben, a kultúrában és az értékrendben bekövetkező változások jelentették, amely változások sokkal mélyrehatóbbak voltak, s egyfajta társadalmi szerkezetváltást idéztek elő. A nyugati értékek és életstílusok elfogadása és adaptálása felerősítette e társadalmi átalakulás iránti igényt, s mindez hozzájárult ahhoz, hogy a demokrácia és a piacgazdaság felülkerekedjen az államosításon és a tervgazdaságon, végül előkészítve és lendületet adva az 1980-as évek végén bekövetkező rendszerváltoztatásnak Magyarországon.

Az elmúlt évtizedekben a társadalmi, politikai és gazdasági életben olyan trendszerű változások mentek végbe, amelyek az elkerülhetetlen demográfiai folyamatok következményeivel, a politikai döntéshozatal kiszervezésével és a jelenleg fennálló gazdasági világrend teljes átírásával fenyegetnek; mindez által megnyitva előttünk a szabadságkorlátozások korának fejezetét. Világunk mindenekelőtt egy népesedési krízis küszöbén áll, amely abból a társadalmi problémából ered, hogy eltérő vallási és kulturális összetételű párhuzamos világok képezik a multikulturális társadalmakat, amelyek táptalajul szolgálnak az állandósult etnikai feszültségeknek, így szétfeszítve a társadalom hagyományos berendezkedésének kereteit. A 21. században a politikai folyamatok alakításában technológiai cégek, civil szervezetek és az „univerzális értékek” elkötelezett híveiként filantrópok is részt vesznek, amelyek felhatalmazás nélkül kivéve az irányítást a valódi politikai szereplők és a szuverén nemzetállamok kezéből politikai válságokat idéznek elő. A világgazdaságban végbemenő trendek pedig hatványozott módon vezettek egy sokszerű, válságos helyzet kialakulásához, amely rávilágított arra, hogy a határok nélküli globalizáció nem mindenre képes megoldásként szolgálni, ellenben a nemzetállamokba vetett bizalom megoldást nyújthat.

Mindezzel habár megdőlni látszik Fukuyama liberális demokráciáról és a történelem végéről alkotott egyetemesnek vélt koncepciója, féltő, hogy a nyugati civilizáció ma élő képviselője válik az ő „utolsó emberévé”. A felszabadulást kereső Nyugat ugyanis a liberalizmus, a marxizmus és más nézetek révén csupán valláspótlékot képzett magának, s valójában egy hamis megváltást gondolt ki, amely a haladás eszméjét egy tökéletességbe burkolt világképbe zárta. Csakhogy bebizonyosodott, hogy az emberek nem tudnak egy olyan világnézetet magukénak vallani, amelyben ténylegesen saját maguk lennének saját maguk erkölcsi mércéi, hanem az ürességgel szembesülve inkább belekapaszkodnak bármibe. Ez a jelenség azonban Európa elveszt(eget)ésének veszélyét hozta magával. Magyarország ezzel szemben külön úton jár a világban végbemenő folyamatokban mindannak ellenére, hogy egykor maga a magyarországi rendszerváltoztatás is fogságába esett annak, amit Nyugaton úgy fogalmaztak meg, hogy „a történelem véget ért”. Az 1989–90-es rendszerváltoztatás idején olyan éles volt a különbség a két nemzetközi ideológia között, hogy egy szilárd antikommunista álláspont képviselője szinte elkerülhetetlenül a nyugati liberális eszmék erősítésével járt együtt. Ez azért történhetett, mert a szovjet megszállás alatt Magyarország nem csak a szovjet kommunista ideológia uralma alá került, hanem egy radikális társadalmi átalakítás kísérletének is alávetették. Ez a folyamat mélystrukturális töréseket okozott a magyar nemzetben, amelyre a nyugati liberális ideológia könnyedén rátelepedhetett: a létrejött önálló politikai alternatíva nélküli társadalmi rend vegytiszta terepnek bizonyult arra, hogy egy újabb társadalomátalakító kísérletet hajtsanak végre a magyar nemzet töredezett résein beszivároghva. Más szóval a magyarok 35 évvel ezelőtt visszaszerezték a nemzeti szabadságukat, azonban nem volt egy egységes magyar nemzet, amely a szabadság letéteményeseként érvényesíthette volna azt. A rendszerváltoztatás utáni zavaros évtizedekben 2002 jelentette a fordulópontot, amikor is a szabadságra épülő korszellemet felváltotta a közösség-elvűség, amely a nemzeti közösségek fontosságát hangsúlyozta a laza kötelékben álló egyének tömegének társadalmával szemben. Többek között a polgári körök életre hívása, a nemzeti petíció indítása és a népszavazás kezdeményezése révén megkezdődött a nemzeti öntudat helyreállítása, amely végül 2010-ben a Nemzeti Együttműködés Rendszerében politikai formát öltött. A Nemzeti Együttműködés Rendszere mint társadalmi szerződés társadalmi struktúrákat érint, így provokatív módon értelmezhető egyfajta társadalomátalakító kísérletként, ugyanakkor míg a nemzetközi ideológiák nemzetpusztítás révén társadalmat építenek, addig a Nemzeti Együttműködés Rendszere társadalomátalakítás révén nemzetet épít. Ez a rendszer tehát nem csupán a magyar társadalom hardverét, a nemzetépítés alapját képezi, hanem garantálja azt is, hogy a megteremtett társadalmi stabilitás szuverenitást nyerjen nemzetközi viszonylatban.

Magyarország történelme során hol Keletről, hol Nyugatról vált újra és újra kísérleti tereppé, ahol nemzetközi ideológiák, politikai és pénzügyi érdekek által vezérelt társadalomátalakítási kísérleteket hajtottak végre. A Nemzeti Együttműködés Rendszere azonban lehetőséget teremtett arra, hogy Magyarország valóban éljen azzal a szabadsággal, amelyet 35 évvel ezelőtt visszaszerzett, majd az elmúlt három és fél évtizedben érvényre juttatott. Ez okból kifolyólag a Nemzeti Együttműködés Rendszere a modern magyar politikatörténet politikai, gazdasági és társadalmi folyamának legmeghatározóbb eseményének tekinthető.

4 Publikációk és megjelenések az értekezéssel, annak tágabb témakörével és a korszakkal összefüggésben

Tanulmányírás

Halkó Petra: Az új reneszánsz kora. *Kommentár folyóirat.* (3), 2023. 79–87. o.

Halkó Petra: Strategic Analysis of the Agreement on the EU–Turkey Statement Regarding the Migration Deal. *Hungarian Conservative.* Special Issue, 2024. 94–103. o.

Halkó Petra: Üdv a válságok korszakában: Megatrendek a 21. században. In: Stefkovics Ádám, et al. (szerk.): *Magyarország 2021.* Századvég Kiadó, Budapest, 2021. 71–98. o.

Recenzió

Halkó Petra: Igazság, alkotás, halhatatlanság.: Baczoni Dorottya – Ötvös István (szerk.): „Bátorság nélkül meddő a tudomány”. Tanulmányok Schmidt Mária tiszteletére. Szent István Társulat, Budapest, 2023. *Kommentár folyóirat.* (1), 2024. 199–200. o.

Megjelenésre várva: Halkó Petra: Örök várakozók.: Csizmadia Ervin, et al.: Kormányzásra várva. A magyar ellenzék nemzetközi és történeti összehasonlításban. Gondolat Kiadó, Budapest, 2024. *Kommentár folyóirat.* (4), 2024.

Szerkesztés

Halkó Petra – Megadja Gábor (szerk.): *Csejtei Dezső: Gómez Dávila-széljegyzetek és kommentek.* Századvég Kiadó, Budapest, 2022.

Konferencia-előadás

Ballester, Rodrigo – Baranyi Tamás – Halkó Petra – Kránitz Péter Pál: The Role of Civil Society in Modern Democracy. Magyar Külügyi Intézet, Budapest, 2024. június 19.

Böszörményi-Nagy Gergely – Halkó Petra – Megadja Gábor – Molnár Attila Károly: *Vissza a jövőbe, XXI. Század Intézet – Digitális Trendek Konferencia.* XXI. Század Intézet, Budapest, 2023. június 1.

dr. Ágostházy Szabolcs – Halkó Petra – Palóc András: *Európai uniós források: alkalmazkodás a kihívásokhoz, Századvég Alapítvány – Európa Projekt Konferencia.* Századvég Alapítvány, Budapest, 2023. február 8.

Halkó Petra – Galló Béla – Schiffer András: *Van-e tovább? Ellenzéki Helyzetértékelés.* XXI. Század Intézet, Budapest, 2022. április 20.

Halkó Petra – Hegedűs Zoltán – Máthé Zsuzsa – Nádor Zsombor: *Kitéphető-e Európa keresztény gyökérzete?* Szent István Intézet, Budapest, 2024. március 21.

Halkó Petra – John J. Mearsheimer: *John J. Mearsheimer: A Nagy Téveszme Liberális Álmodok és Nemzetközi Realitások című könyvének bemutatója.* Századvég Alapítvány, Budapest, 2022. november 29.

Halkó Petra – Mráz Ágoston – Pócza István: *Választási értékelő – Minek köszönhető az újabb Fidesz-KDNP 2/3?* Fiatalok Batthyány Köre, Budapest, 2022. április 12.

Halkó Petra: *Az Európai Unió eszköztára.* Magyar Népfőiskolai Collegium, Balatonlelle, 2023. június 17.

Tervezett konferencia-előadás: Halkó Petra: *A jövő keresztény civilizációja.* Szent II. János Pál Pápa Kutatóközpont Gyakorlati Filozófiai Kutatócsoportja, Budapest, 2024.

Szeminárium tartása

Halkó Petra: *Veszélyek korában élünk, azaz miért nem mondhatunk le a világról való gondolkodásról?* Aquinói Szent Tamás Közéleti Akadémia, Piliscsaba, 2024.

Halkó Petra: *Valami vagy bármi: mi következik az utolsó ember után?* KIDA – Károli Interdiszciplináris Akadémia, Budapest, 2024.